

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucaadelebirligi24.net
mucaadelebirligi@gmail.com
t.me/mucaadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete2
mucaadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

09 Nisan 2025 S.54

2

Hedef Taksim!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve zafer günü, kapitalizme karşı savaş günü 1 Mayıs geldi çattı! Ve emek cephesinin her büyük atılımında gözlerini çevirdiği Taksim, bir kez daha öncü işçilerin kilitlendiği hedef oldu. Boşuna değil elbet, her ayağa kalkışında işçi sınıfının ve emekçilerin gözlerini Taksim'e çevirmesi. Devrimle, özgürlükle, kavgayla özdeşleşen alanlar vardır toplumsal bellekte. Hiçbir güç onu silemez. Zorla, baskıyla, yasaklamayla... olmadı emek cephesine sızmış gönüllü ajanlarıyla dört bir yandan kazımaya uğraşır halkın bilincinden, başaramaz!

2 Editör
İşçiler Yeni
Ayaklanmaya Hazırlanmalı

4 D. Sofia Belay
Kadınların İsyanı

6 Taylan İşik
Geleceğimiz
Demokratik Devrimde

8 K. Taylan Kızıldağ
Zaferi Kazanacağız,
Ama Nasıl?

12
İşçi Sınıfı Ne Yapacak?

Hedef Taksim!

Manşet

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve zafer günü, kapitalizme karşı savaş günü 1 Mayıs geldi çattı! Ve emek cephesinin her büyük atılımında gözlerini çevirdiği Taksim, bir kez daha öncü işçilerin kilitlendiği hedef oldu.

Boşuna değil elbet, her ayağa kalkışında işçi sınıfının ve emekçilerin gözlerini Taksim'e çevirmesi. **Devrimle, özgürlükle, kavgayla özdeşleşen alanlar vardır toplumsal bellekte.** Hiçbir güç onu silemez. Zorla, baskıyla, yasaklamayla... olmadı emek cephesine sızmış gönüllü ajanlarıyla dört bir yandan kazımaya uğraşır halkın bilincinden, başaramaz!

Çok değil, iki hafta önce Saraçhane kapanına sıkıştırılan gençler ve işçiler «Taksim» sloganları atıyordu. Özgür Özel'in Saraçhane ısrarına **«Özgür bizi Taksim'e götür»** temposuyla karşılık veriyorlardı.

CHP yüz yıllık tecrübesiyle o muazzam öfkeyi, Taksim ısrarında somutlaşan o devrimci patlamayı Bozdoğan Kemerlerinin ardında, Saraçhane kapanında en azından bir süreliğine denetim altına alabildi. Ama sönümlendiremedi.

İşçiler, öncü işçiler, mücadeleci sendikalar 1 Mayıs'ta işçi ve emekçileri Taksim'e çağırıyor. Saraçhane'de «Taksim» şiarlarını yükselten öğrenci gençlik, işçiler, kadınlar, o sırada polis barikatına değil, CHP engeline takıldılar, onu aşamadılar. Ama **şimdi, varlığı 1 Mayıs ile özdeşleşmiş Taksim çağrısını hiçbir kuvvet engelleyemez.**

İmamoğlu operasyonu genel bahanesi ile patlayan, CHP'nin manevraları ve dinci faşist iktidarın 9 günlük «bayram tatili» hamleleriyle bir «mola aşamasına» giren toplumsal ayaklanma, 1 Mayıs ve Taksim çağrısıyla yeni bir düzeye evrilecek mi, göreceğiz. Ama kesin olan bir şey var. **Hala akacak kanal arayan toplumsal öfke, bu «kısa mola»dan sonra bir sel misali kendi yolunu açacaktır.** Önümüzdeki «1 Mayıs Taksim kapışması» bunun müstakbel gerekçelerinden biri olacaktır.

Öyleyse tüm gücümüzle, semt semt, ev ev emekçi kapılarını çalarak, dersliklerde, kantinlerde öğrenci arkadaşlarımızın yanlarına oturarak **«1 Mayıs'ta Taksim'e» çağırmalıyız işçi ve emekçileri, öğrencileri, kadınları.**

Taksim'i onbinler halinde yeniden zaptetmek için... Hedef Taksim!

İşçiler Yeni Ayaklanmaya Hazırlanmalı

Editör

Yaklaşık on gün süren devrimci kitle gösterilerinde dikkati en çok çeken şey, gelişmelerin başında öğrenci gençliğin ve genç kadınların eylemlerin yükselmesinde ve yayılmasında oynadıkları rol oldu.

19 Mart'ta İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı'nın önce gözaltına alınıp arkasından tutuklanmasıyla başlayan, giderek bütün Türkiye'ye ve kısmen de Kürdistan'a yayılan bir halk ayaklanmasına dönüşen devrimci kitle gösterileri, önemli ölçüde geri çekildi.

Bununla birlikte, yaklaşık on gün süren devrimci kitle gösterilerinde dikkati en çok çeken şey, gelişmelerin başında öğrenci gençliğin ve genç kadınların eylemlerin yükselmesinde ve yayılmasında oynadıkları rol oldu. Abartıya düşme korkusu olmadan diyebiliriz ki, ilk gösterilerin üzerine benzin dökmüş gibi alevlendiren, büyük bir dinamizm katan üniversite öğrencileri, ama özellikle de İstanbul Üniversitesi öğrencileri oldu.

Denizlerin okulunun mücadele havasını soluyan devrimci gençlik, kimsenin beklemediği bir anda, kendisine, okulun mücadele geçmişine yakışanı yaptı: **İlk gün, gösterilerin ilk saatinde Saraçhane'de toplananların üzerine çöken karamsarlığı, umutsuz havayı sokağa çıkararak bir anda ve dakikalar içinde dağıttılar.** Böylece İstanbul'da çakan kıvılcım bir iki gün içinde bütün Türkiye'yi bir yangın yerine çevirdi. Devrimci kitle gösterileri bir halk ayaklanması düzeyine ulaştı.

Daha ilk günden "hükümet istifa" sloganı ve talebiyle sokağa çıkan kitleler daha ileri gidemediler. Ayaklanma, CHP ve dinci faşist iktidarın elbirliği ile söndürüldü. CHP ve Genel Başkanı, ayaklanmayı mümkün olduğunca Saraçhane alanıyla sınırlamaya, talepleri de tutuklanan İmamoğlu'nun durumu etrafında tutmaya çalıştı. "Boykot" konusunu ortaya atarak hükümetin istifası talebini geriye atıp unutturmaya çalıştı. Dinci faşist iktidar, CHP'nin uzattığı bu eli hemen kavradı. "Boykot" meselesini köpürttükçe köpürttü, bütün dikkatler "hükümet istifa" talep ve sloganından "boykot"a çevrildi. Böylece, ayaklanma düzen için gerçek bir tehlikeye dönüşmeden, dinci faşist iktidar ve CHP işbirliği ile söndürüldü.

Halkın çok farklı kesimlerinin, ama özellikle, dinci faşist iktidara büyük bir öfke ve kin içindeki kentlin küçük burjuva ve orta kesimlerinin; öğrenci gençliğin katıldığı ayaklanma daha ileri gidecek kararlılığı gösteremedi. Bu durum, **ayaklanmada ağırlığı teşkil eden toplumsal kesimlerin sınıfsal karakterlerinden ileri geliyordu.** İşçi sınıfı, yoksul kitleler ve Kürt halkı -uzlaşmacı partinin de büyük etkisiyle- ayaklanmada etkin biçimde yer almadılar.

Halk ayaklanması, ancak işçi sınıfı ayaklanmanın başına geçerse -nasıl ve hangi toplumsal kesimler tarafından başlatıldığından bağımsız olarak- ve işçi sınıfı ayaklanan halk kitlelerine **önderlik ederse** işte o zaman ayaklanma,

Ayaklanmayı ortaya çıkaran maddi temeller orta yerde durmalarının ötesinde, giderek daha da olgunlaşıyor. Yeni bir halk ayaklanması dalgası kapıda.

gidebileceği en ileri noktaya, burjuva egemenliğin yıkılması ve politik iktidarın halk güçleri tarafından ele geçirilmesi noktasına kadar gidebilir. Çünkü sadece işçiler, tam özgürlük için, devrimci demokratik bir iktidar için sonuna kadar ve kararlılıkla mücadele etme yeteneğine sahipler. Türkiye ve Kürdistan'ın ayaklanma deneyimleri, sadece işçilerin başladıkları işi hayatları pahasına sonuna kadar götüreceklerini bize yeterince öğretiyor.

Ancak bunun için *“Böyle zamanlarda devrimci partinin önderlerinin de görevlerini daha kapsamlı ve daha cesurca ortaya koymaları, şiarlarının devrimci kitlelerin inisiyatifinin önünde gitmesi, onların yolunu aydınlatması, onlara demokratik ve sosyalist idealimizi bütün görkemi ve güzelliği içinde göstermesi ve tam, mutlak ve tayin edici zafere giden en kısa, en doğrudan yolu göstermesi zorunludur”.*

Evet, bir halk ayaklanmasında kitlelere önderlik edebilmek için devrimci işçi önderlerinin yapması yerine getirmeleri gereken en önemli görev, devrimci kitlelerin inisiyatifinin önünde giden şiarlar ortaya koyması, bununla kitlelere en doğru, zafere, yani burjuva egemenliğin yıkılacağı ve politik iktidarın emek güçlerinin eline geçeceği giden en kısa, en doğrudan yolu göstermesidir. Bu konuda devrimci komünist parti önderlerinin cesurca hareket etmeleri tayin edici önemdedir.

Bu anlamda, kitlelerin “Hükümet İstifa” sloganıyla sokaklara çıktığı bir

yerde ve zamanda, bu inisiyatifin önünde gitmek, **“mutlak, tam ve tayin edici zafere”** giden yolu göstermek ancak iktidar hedefini bütün açıklığıyla, çekinmeden, korkusuzca ortaya koymakla mümkündür. Bunu ortaya koyacak şiar, Geçici Devrim Hükümeti şiarıdır.

Bu şiarı atmak kimi akli evellerin sandığı gibi, böyle bir hükümetin hemen, pratik olarak hayata geçirilmesi çağrısı yapmak değil elbette. Ama **bu şiarın ortaya atılması, kitlelerin şimdiden yıkılacak burjuva hükümetin yerine ne konulacağı, ne konulması gerektiği üzerinde düşünmelerini, bu konuyu gündemlerine almalarını sağlamak demektir.**

“Devrim, ayaklanma muazzam bir aydınlatıcı ve örgütleyici güce sahiptir. Ayaklanma ya da devrim sırasında halkın güçlerine inançsızlık çok tehlikelidir ve buna izin verilmemelidir.” (Lenin)

Halk ayaklanması geri çekildi ama ortadan kaldırılmadı. **Ayaklanmayı ortaya çıkaran maddi temeller orta yerde durmalarının ötesinde, giderek daha da olgunlaşıyor. Yeni bir halk ayaklanması dalgası kapıda.** Faşist devletin baskı ve terörü artarak devam ettiği gibi, dinci faşist iktidar için, halk kitleleri üzerindeki bu yıkıcı politikasını yoğunlaştırmaktan başka yol yok. Sömürü, kitlelerin yoksullaşması derinleşerek sürüyor. İşsizlik, yani işçilerin yaşamdan kovulması, açlık ve sefaletle terk edilmesi artıyor; buna karşılık

düzenin bu gidişi tersine çevirecek hiçbir koşulu yok. Dolayısıyla, halk kitlelerinde dinci faşist iktidara yönelik yıkıcı öfke ve kinin birikmesi artarak sürüyor. Kısacası, yeni bir ayaklanmanın, iç ve dış, tüm koşulları birikmeye, yoğunlaşmaya devam ediyor.

Devrimci işçi önderler, her şeyden önce, işçi-öğrenci gençlik birliğini sağlamanın yolunu bulmalılar. Bir öğrenci gencin yazdığı gibi, “omuz versen bu kıvılcım yangın olur”. Evet ve bunun için devrimci öncü işçilerin “işçi-öğrenci gençlik el ele” şiarını öne sürerek buna uygun bir pratik içinde olmaları lazım. Kürt halkına, özgürlük yolunun, bugün için dinci faşist iktidarda cisimleşen burjuva egemenliğin yıkılması olduğunu gösterecek, **“Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği”** ve “İstanbul-Botan El Ele” şiarını öne sürmeleri gerek.

Kurtuluşun tek yolu Birleşik Devrimdir; bunun dışındaki her işaret, her yol önerisi, iki ülke halklarını aldatmaktan başka bir anlam taşımaz. Dolaysız egemenlik Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının, emekçi halklarının eline geçmelidir. Gerçek, tam ve tutarlı demokrasinin tek çözümü budur.

Hazırlıklar bu gerçeğe uygun olmalıdır.

Kadınların İsyanı; Kapitalizmin Yıkılması İçin Bir Çağrı

D. Sofia Belay

Son günlerde yaşanan sokak eylemleri, uzun süredir toplumsal öfkenin ve değişim taleplerinin en güçlü yankı bulduğu alanlar oldu. Ancak bu eylemlerde dikkat çeken bir gerçek var: Kadınların katılım sayısının her geçen gün artması. **Günlerdir sokaklarda yaşananlar, kadınların sadece destekleyici değil, aynı zamanda devrimci bir özne olarak ön saflarda yer aldığını bir kez daha kanıtladı.** Peki, kadınlar neden sokaklarda? Kim bu sokaktaki kadınlar? Bu yükselen ses neyi ifade ediyor?

Kadınların bu eylemlerdeki yükselen varlığı, kapitalizmin çelişkilerine ve dinci-faşizmin baskıcı politikalarına karşı bir isyanın ifadesidir. Bu isyan, kapitalist sistemin yıkılması için bir çağrı niteliği taşıyor. Sonda söyleyeceğimizi en başta söyleyelim: Kadınların özgürlüğü, ancak ve ancak kapitalizmin temellerinin sarsılmasıyla, yıkılmasıyla mümkün.

Kadınların sokaklara çıkışı, kapitalist sömürüye karşı gerçekleştirilen isyanların bir yansımasıdır. Kadınların sokak eylemlerine kitlesel katılımı, kapitalist üretim ilişkilerinin ve faşist ideolojinin kesişim noktasında şekilleniyor. Türkiye’de ve Kuzey Kürdistan’da ekonomik-siyasal kriz, kadınları derinden etkilerken, kadına yönelik her türlü şiddet bizzat dinci-faşist devlet eliyle derinleştiriliyor. **Ekonomik-siyasal kriz, bir toplumun her kesimini sarsar. Ama bu sarsıntının şiddeti herkese eşit dağılmaz.** Kadınlar, krizin en ağır yükünü sırtlananlar olur. İşsizlik, enflasyon, güvencesizlik gibi fırtınalar, kadınların zaten eşitsiz bir düzende yaşamaya zorlanmıştır. Kriz, bu eşitsizliği büyüttü ve kadınların omuzlarına dayanılmaz bir ağırlık bindirdi.

"Yaşasın Kadın Mücadelemiz!" sloganı, bu eylemlerin kadın bir bilinçle, devrim dinamiği temellerinde şekillendiğini gösteriyor. Ancak bu bilinç, kapitalizmin yıkılması gerektiğinin farkında. **Kadınlar, belediyelere yönelik operasyonlara tepki olarak başlayan ve bir isyana dönüşen eylemlerde net bir tavır sergiledi.** Genç bir kadın, bu eylemleri şu sözlerle özetledi: **"Yıllardır her türlü baskıya ve sömürüye rağmen süren kadın mücadelelerinin birikimi, bugün sokaklarda yankılanıyor."** Bu birikim, kapitalist sistemin kadınlar üzerindeki sömürüsüne ve dinci-faşizme karşı

bir başkaldırıdır. **"Kaybedecek bir şeyimiz kalmayana kadar oturup izlemeyeceğiz."** Bu sözler, kadınların reformist taleplerle yetinmeyip, kapitalist sistemin köküne yönelik bir mücadele kararlılığı içinde olduğunu ortaya koyuyor. Uzun zamandır, emekçi kitleler, birikmiş ve kördüğüm halini almış yaşamsal sorunlarının çözülmesi için harekete geçmenin "genel bahanesi"ni aramaktaydı. Yıllardır sokağa çıkmanın, özlemlerine ulaşmanın hazırlığını yapanlar için genel bahanenin adının ne olacağının bir önemi yok. **Kadınlar için, esas önemli olan, yıllardır**

Erkek polis 'senin göğüslerin mi var' diyerek göğüslerime dokundu... Daha sonrasında da kadın polisler tarafından şiddet uygulanmaya devam edildi." diyerek yaşananları gözler önüne serdi. Kadınların sokak eylemlerindeki yoğun varlığı, burjuva faşist devletin eril karakterini daha görünür kılıyor. Polis şiddeti, yasaklamalar ve sistematik baskı, kadınların devrimci potansiyelinden duyduğu korkuyu açıkça ortaya koyuyor. Sokağa çıkan bir başka kadın bu durumu şöyle açıklıyor: **"Bazı kadınlar işten atılma korkusu ve geçim derdi nedeniyle eylemlere katılmıyor. Bazı kadınlar bakmakla yükümlü oldukları çocuklar ve yaşlılar nedeniyle eylemlere katılmıyor. Ama katılanlar, tüm ezilenler adına da mücadele ediyor."**

Bu, kadınların yalnızca kendileri için değil, kapitalizmin ezdiği tüm kesimlerin özgürlüğü için mücadele ettiğini gösteriyor. Kadınların eylemlerdeki nitel ve nicel katkısı, kapitalizmin çelişkilerini açığa çıkardı. İşçi ve emekçi kadınlar, genç kadınlar, özellikle öğrenci kadınlar, hem spontane hem de örgütlü bir şekilde hareket ediyor. Kadınlar, gözaltı, tutuklamalar ve çıplak arama, işkence gibi uygulamalara başvurulara karşı: **"Kadınlar en önde, çünkü korkmuyorlar. Yıllardır hedef haline getirildik, ama sinmedik."** diyorlar. Bu karşı koyuş, kadınların, kapitalist devletin baskıcı politikalarına karşı korkusuzca mücadele ettiğini ortaya koyuyor. Kadınlar, kapitalizmin hem ekonomik hem de ideolojik hegemonyasına meydan okuyor. Bu, bir öfke patlamasından çok daha fazlası. Yıllardır biriken bir mücadelenin, dayanışmanın ve devrimci bir bilincin ürünü.

Kadınların sokak eylemleri, kapitalist sistemin yıkılması için bir çağrı niteliği taşıyor. Tam da bu nokta da Kollantay'ın sözleri anlam kazanıyor: **"Kadınların özgürlüğü, ancak kapitalist düzenin yıkılmasıyla mümkündür."** Gerçek şu ki; ekonomik-siyasal krizler, kapitalizmin doğasından gelir. Bu sistem, kar için emeği sömürür, kaynakları talan eder ve eşitsizlikleri derinleştirir. Kadınlar, bu sömürünün en kırılgan hedefleri olduğu sürece, her krizden en çok onlar acı çekecektir. Çözüm, pansumanla değil, bu düzeni kökten değiştirmekle mümkün. Çünkü **bu sistem ayakta kaldıkça, ne eşitlik ne de "aranılan adalet" tam anlamıyla hayat bulabilir. İmza kampanyaları, basın açıklamaları, seçim sandıkları**

maruz kaldıkları koşulları ifade edebilecekleri bir zemin arayışındır, güç olacakları bir örgütlülük arayışındır, düşmanına karşı verdiği savaşta araçları olan bir öncü arayışındır. Tam da bu sebepten kadınlar sokakları dolduruyor.

Dinci-faşizm de bu gerçekliğin farkında. Kadınların eylemlere katılımının önünde engeller yaratmaya çalışıyor. Korku kalelerini sağlam temellerde inşa etmeye çalışıyor. En gerici yöntemlere başvurarak kadınlara saldırıyor. Gözaltına alınan bir kadın ifadesinde; **"Gözaltı işlemi yapılırken çok sert müdahaleye maruz kaldım. Saçımdan çekildi, yerde sürüklendim... Kelepçe takmaya götürülürken 'seni dövmeyeceğim, tamam' denilip ambulansın arkasına götürüldüm."**

gibi pasifist yöntemlerle devrimci dinamiği yumuşatmaya, dizginlemeye ve yok etmeye yönelenlerin, kadınlara vereceği tek şey çözümsüzlük sarmalıdır. Kadınlar, kapitalist sistem ile "uzlaşma düzlemini" çoktan geçmiştir. Taraflardan birisi topyekün ortadan kalkıncaya kadar da "uzlaşmaz bir çelişkiyle" kavgaya devam edilecektir. Kapitalizm, kar için insanlığı ve doğayı sömürmekten vazgeçmeyeceğine göre, onu alaşağı etmek, yoksulluğun ve yoksunluğun zincirlerini kırmak demek. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da kadınlar, bu tarihsel gerçeğin farkında olarak, kapitalist devletin tüm baskı mekanizmalarına karşı mücadele ediyor.

Kapitalizm niye yıkılmalıdır? Bu soruya farklı açılardan, farklı sebeplerden, farklı düzeylerden milyonlarca biçimle cevap verebiliriz. Lakin soruyu da cevabı da karmaşıklığa gerek yok. Eylemler sırasında sokakta olan bir kadın koşarak sokak röportajı yapan başka bir kadına şunları söyledi: **"Umutluyum, sokakta kadınları görünce umudum yeşerdi. Ben buraya hiçbir parti için gelmedim. Şuan sokakta olanların %70'inden fazlası da böyle düşünerek sokaklarda. Herkes adalet arıyor. Herkes adaletsizliklerin son bulmasını istiyor. Kendi yaşadığım bir olaydan kısaca bahsedeyim. 7 yaşındayken cinsel saldırıya uğradım. Daha sonrasında İstanbul Tıp Fakültesi, Ergen ve Çocuk Ruh Sağlığı'nda tedavi görürken anlattığım da olay adliyeye taşındı. Bu insan hala kamu görevlisi olarak çalışmaya devam ediyor. Bir başka arkadaşım daha iki kere cinsel saldırıda bulundu. Hala bir devlet kurumunda çalışıyor. Beraat kararı aldı. Ben buraya geldim çünkü insanların içinde olduğumda bir umut ışığı olduğunu gördüm. Hareketle birlikte yeniden yeşerdi. Bir tek kendim için değil herkes için sokaktayım. Bütün kadınlar için..."** Yıllarca kendisini ifade edecek, derdini anlatacak birilerinin arayışında olduğu sözlerinde saklı. İlk toplumsal hareketle birlikte sokağa çıkıyor, sokakta bulduğu ilk kadına koşup derdini anlatıyor. Milyonlarca kadından yalnızca birisi...

Faşist devlet ve bir bütün olarak kapitalizm tam da bu sebepten geriye hiçbir izi kalmamacasına yıkılmalı, yok edilmelidir. Çünkü kapitalizm, 7 yaşında bir çocuğun tecavüze uğrayabilmesi demektir. Çünkü kapitalizm, bir tecavüzcünün devlet görevlisi olabilmesi demektir. Çünkü kapitalizm, kadının yalnızlığa ve çaresizliğe mahkum edilmesi demektir. Çünkü kapitalizm, kadınlar için dizayn edilmiş cehennemden başka bir şey değildir.

"Kadın Dayanışması" bu kadının elini sımsıkı kavramak, ona çözüm yolunu göstermek, o yolda birlikte yürümektir. Görev, bu noktada Leninist kadınlara düşmektedir. Kapitalizmi yıkmak, tarihsel bir görevdir; isyan, bu görevin silahıdır. Leninist kadınlar, sınıfının tüm kadınları için daha azını istememeli, kabul etmemeli, bu düzeni yıkana kadar durmamalıdır.

Leninist kadınlar, kapitalizmin yıkılmasının yalnızca bir seçenek değil, tarihsel bir zorunluluk olduğunu bilir. Onlar, devrimin ateşini yakanlardır; ne burjuvazinin tehditleri ne de reformist aldatmacalar onları yoldan çevirebilir. Kapitalizmin, bu eril cehennemin mezarını kazmak, Leninist kadınların elleriyle gerçekleşecek; bu, işçi sınıfının, kadınların ve tüm ezilenlerin zaferi olacaktır.

İşçilerden McDonald's'ı Boykot

DİSK/Nakliyat-İş'in, McDonald's'ın lojistik hizmetlerini yürüten Almanya merkezli HAVI Lojistik'te yürüttüğü örgütlenme mücadelesinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından verilen yetki tespitine itiraz eden McDonald's yönetimi TİS sürecini uzattı.

İşçilerin sendikal haklarının engellenmeye çalışıldığını söyleyen Nakliyat İş Sendikası, 5 Nisan günü McDonald's Bakırköy Şubesi önünde basın açıklaması ve bildiri dağıtımını yaptı, halkı McDonald's'ı boykot etmeye çağırdı.

Eyleme 14 Nisan'da greve çıkmaya hazırlanan İstanbul Nakliyat Ambarı işçileri ve Galatasaray Üniversitesi öğrencileri de katıldı.

Nakliyat İş, McDonald's'ın sendika düşmanlığını protesto etmek amacıyla, daha önce İstanbul, Ankara, Eskişehir, Konya ve Kocaeli/Çayırova'da çeşitli eylemler gerçekleştirmişti.

Emeğe Dönük Saldırının Karşındayız

Hakkında gözaltı kararı verilen Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin'in 7 Nisan günü ifade vermeye gittiği İstanbul Adliyesi'nde çok sayıda sendika, demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler destek vermek için gelmişti.

İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun gözaltına alınmasının ardından eylemlere katıldığı gerekçesiyle hakkında soruşturma başlatılmıştı. Süleyman Keskin'e yönelik 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşü Kanununa Muhalefet Etmek iddiasıyla gözaltı kararı verildi.

DİSK/Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin ifade vermek üzere Çağlayan'da bulunan İstanbul Adliyesi'ne geldi.

Adliye önünde okunan açıklamada "19 Mart'tan bu yana bu ülkede emeği ile geçinenler, geçinmeye çalışanlar, 22 bin liralık asgari ücrete ve sefaletle mahkum edilen işçiler, 'Geçinemiyoruz' diyerek memleketin dört bir yanında taleplerini haykırıyorlar. Öylesine büyük bir isyan ki bu, her seferinde bu isyanı baskı ve zorla bastırıyorlar" denildi.

Antep Başpınar'da tekstil işçilerinin eylemleri sürecinde BİRTEK-SEN Genel Başkanı Mehmet Türkmen'in tutuklandığını hatırlatarak "Tekstil işçilerinin isyanını bastırmaya çalıştılar. Ama her türlü baskıya rağmen bu memleketin işçileri, emekçileri susmayacak. Her yerde bu sefalet ücretine karşı haklı taleplerini yükseltmeye devam edecekler" diyen Keskin, emeğe karşı saldırının karşısında durmaya devam edeceklerini söyledi.

Milyonların sokağa çıktığı bir dönemde uydurma gerekçelerle sendika genel merkezinin basılmasının kabul edilemez olduğunu söyleyen Keskin, bu isyanı ve heyecanı 1 Mayıs alanlarına taşıyacaklarını vurguladı.

Süleyman Keskin, ifadesini vermesinin ardından serbest bırakıldı.

Geleceğimiz Demokratik Devrimde

Taylan Işık

Özgür Özel bu doğru sözü, kızgın ve öfkeli milyonları kendi kontrollerinde tutmak için ağzından çıkarıyor. Kitlelerin, emekçi sınıfların, Kürt halkının nabzına uygun davranmaya dikkat ediyor; onlar için bütün mesele, ayağa kalkmış kitleleri burjuva muhalefetin kontrolü altında tutmaktır.

İşçiler, emekçiler, emekliler, kadın-erkek gençler, kadınlar hem kendi geleceklerini hem de doğmamış çocuklarının geleceklerini nerede arıyorlar?

Sosyal reformist partiler bu sorunun yanıtını, "seçme ve seçilme hakkı"nı korumada diye yanıtlarken, halk ayaklanmasını mümkün olduğunca düzen sınırları içinde, kendi kontrolleri altında tutmaya; düzen için ciddi bir tehlikeye dönüşmeden mümkün olduğunca erken söndürmeye çalışan CHP Genel Başkanı Özgür Özel bile, başka amaçlarla da olsa, sorumlunun yanıtını "demokratik devrimde arıyorlar" diye veriyor.

İki milyonu aşkın kişinin katıldığı iddia edilen Maltepe mitinginde Özgür Özel, emekçi kitlelerin kendi geleceklerini ve doğmamış çocuklarının geleceklerini demokratik devrimde aradıklarını söylüyor.

Elbette, Özgür Özel bu doğru sözü, dinci faşist iktidara ve sömürü düzenine karşı ayaklanan kitleleri gerçek bir devrime, iktidarın devrimle fethedilmesi hedefine götürmek için değil, kızgın ve öfkeli milyonları kendi kontrollerinde tutmak için ağzından çıkarıyor. Ecevit'in 1973 seçimlerindeki politikasını izliyor. Kitlelerin, emekçi sınıfların, Kürt halkının nabzına uygun davranmaya dikkat ediyor; onlar için bütün mesele, ayağa kalkmış kitleleri burjuva muhalefetin kontrolü altında tutmaktır.

Ama iki nokta kesin:
Birincisi, kitlelerin **kendilerinin ve çocuklarının geleceğini**

demokratik devrimde aradıkları. İkincisi, dinci faşist iktidarın **seçimle gitmeyeceği gerçeğidir**. Başka amaçlarla da olsa, CHP Genel Başkanı, bu gerçeği itiraf etmiştir. Leninistlerin yıllardır söyledikleri, ilan ettikleri gerçek, artık ayaklanan geniş halk kitleleri ve öğrenci gençlik tarafından kabul ediliyor. **"Kurtuluş sokakta; sandıkta değil" sloganı budur.**

Geçerken, TKP denen sosyal reformist partinin düştüğü duruma, gerçek burjuva sınıf yandaşı durumuna işaret edelim: Bundan önce "iktidar yönetemiyor, biz yönetmeye talibiz" diyen sosyal reformist TKP, halk ayaklanması patlak verince "yönetmeye talip olma"yı değil, seçme ve seçilme hakkına sahip çıkmayı hatırlıyor ve gösterilere bu hakkı korumak için katıldığını ilan ediyor. Oysa, "göstericiler" yani ayaklanan halk kitleleri, "Çözüm sokakta; sandıkta değil" diyerek iktidarı ele geçirmenin yolunun devrimci biçimini ortaya koyuyor; "Hükümet istifa" diyerek iktidarın ayaklanma yoluyla ele geçirilmesinin olanaklı hale geldiğine işaret ediyorlardı. İşler "sakin" giderken, yüksekte atıp tutan, kimsenin öyle kendisine bedava vermeyeceği "yönetime talip olan" TKP, yönetimi gerçekten ele geçirmenin olanakları ortaya çıkınca parlamento, sandığı, seçme ve seçilme hakkını hatırlıyor -"hatırlıyor" kelimesini öylesine kullanıyoruz, yoksa sandığın bu insanların aklından hiç çıkmadığını biliyoruz-. Ama biz, sosyal şovenizme kadar

olgunlaşmış bu sosyal reformistleri bir kenara bırakıp devam edelim.

Elbette, burjuva muhalefet, kendi sınıf çıkarlarına uygun olanı yapıyor böylece. **Peki ya sınıf bilinçli devrimci öncü işçiler, devrimci komünistler, devrimci ve komünist olduklarını iddia eden diğer siyasal hareketler bütün bunlardan nasıl bir sonuç çıkarmalı?**

Her şeyden önce bir devrimin, **bir halk devriminin, çözümünü bulmak üzere kendini toplumun önüne koyduğu gerçeğini görmek durumundayız**. Devrim yapılmaz, devrim binbir çatışmanın, çarpışmanın, olayın, gösterinin üst üste binmesinden, art arda gelmesinden doğar. Şimdi, bu tarihi döneme, bir devrimin pratik, elle tutulur, gözlenebilir doğuşuna tanık oluyoruz. Burjuvazi ya da burjuvazi adına burjuva muhalefet bu somut gerçeği görüyor ve kendi denetimi altına alarak düzeni korumaya çalışıyor.

Birleşik devrimin toplumsal güçleri kendi geleceklerini ve çocuklarının geleceğini "demokratik devrim"de arıyorlar ve bunun için ayağa kalktılar. Bu, devrim sürecinde yeni bir aşamaya, yeni bir duruma işaret eder. Bu yeni durum sınıf bilinçli devrimci öncü işçinin, komünist güçlerin önüne yeni görevler koyuyor. Nedir bu görevler?

Ayaklanma artık bir olgudur.
Vakit geçirmeden ve enerjik

biçimde başlamış olan ve alçalıp yükselen dalgalar halinde süreceği neredeyse matematiksel bir kesinlikte olan ayaklanmaya hazırlanmak, bu görevlerin başında geliyor. Ayaklanmanın zaman zaman durulmuş gibi görünmesine kimse aldanmasın. Bu "mola" dönemleri devrimci komünist öncüye hazırlıklarını tamamlamak için altın değerinde olan zamanı kazandırıyor.

Alışlagelen söylem ve şiarlarla yola devam etmek, "yeni durum"u anlamamak demektir. Buna son vermek için propaganda ve ajitasyon çalışmalarına "yeni durum"a uygun şiarlar ve üslupla devam edilmelidir. Bu nedenle, şimdi, içinden geçmekte olduğumuz süreçte, Geçici Devrim Hükümeti, Devrimci Demokratik İktidar başlıca şiarlar olmalıdır.

Kitleler, düzenin bütün kötülüklerini kendisinde cisimleştiren dinci faşist iktidarın yıkılmasını ifade eden "Hükümet istifa" sloganını ortaya attılar. Burjuva muhalefet yani CHP ve onun Genel Başkanı düzen için bir felaket anlamına gelecek olan hükümetin bir ayaklanma sonucu istifası yerine, bazı şirketleri "boykot" hedefini getirip kitlelerin önüne koydu. Bir yandan bu hedef saptırmasını yapmaya, diğer yandan kitleleri sokaktan geri çekmeye çalışıyorlar.

Burjuvazi, egemenliğini tehdit eden ayaklanma karşısında bir taraftan burjuva muhalefet eliyle ayaklanmayı düzen içinde tutup söndürmeye çalışırken, diğer

taraftan **faşist güçlere tehditler savuruyor.** Dinci faşistler, MHP'li faşistler bu görevi üstlenmişler. Faşist Bahçeli çok açık biçimde, **"Demokrasi dışı arayışlara girişenler, bedelini ödemeye de hazır olmalıdır"** sözleriyle tehditler savuruyor.

Bu tehditlerde burjuvazinin gücü değil, korku ve zayıflığı görülmeli. **Korkuyorlar ve kendilerine olan güveni tazelemek için gaddarlık ve katliam tehditleri savuruyorlar.** Bu tehditler, gerçekte ne denli büyük bir korkuya kapıldıklarının işaretidir. Düzen güçlerinin arkasındaki toplumsal destek hızla eridi ve şimdi, "bir avuç cunta" durumuna gelmiş bulunuyorlar. Burjuva muhalefet, dinci faşist iktidarın durumunu, **"Halk desteği, kamuoyu desteği, hatta devletin içinde destekleri gitgide erimiştir"** sözleriyle tarif ediyor.

Kitleler, devrim saflarına doğru hızla kayıyorlar. Uzun yıllardan sonra, küçük ve yoksul köylü, işçi sınıfının bu müttefikleri sokağa çıkmaya başladılar. **Nicel anlamda henüz çok güçlü olmasa da, Yozgat'ta bile köylülerin sokağa çıkmaya başlamış olmaları, gelişmekte olan bir eğilime işaret ediyor.**

Zafer kazanmayı göze alıyor muyuz? Devrimci öncü işçiler,

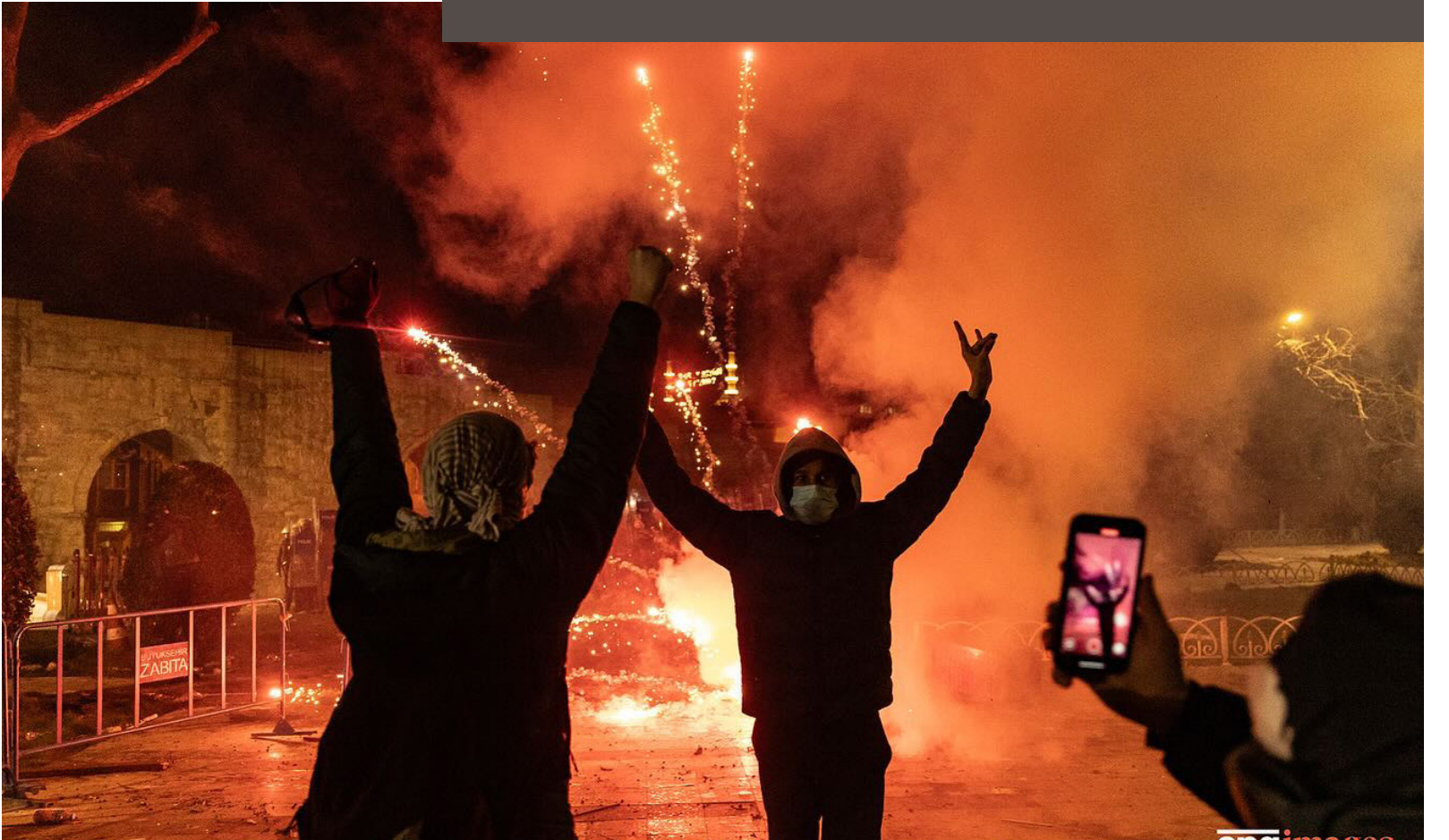
bu soruya kesin bir yanıt vermek durumundalar. Çünkü ancak işçi sınıfı kararlılıkla ileri doğru hareket ettiğinde devrimin toplumsal güçlerini çeker, etrafında birleştirir ve iktidara doğru yürüyebilir. Sorun, zaferin bugün-yarın kazanılması sorunu değil. Belki de henüz zaferin kazanılmasından uzağız. Ama sorun, zaferi kazanmayı göze alıp almama, bunun kararlılığını gösterip göstermeme sorunudur. Zira böyle bir kararlılık göstermeden; bu kararlılığı sözle değil, eylemle ortaya koymadan ayaklanan kitleleri burjuva sınıfın, burjuva muhalefetin etkisinden kesin biçimde kurtarmak mümkün değil.

Cüret ve cesaretle hareket etmenin zamanıdır. Aşırıya kaçmaktan, hata yapmaktan korkmadan ileri atılmanın zamanı. Devrim günlerinde en büyük hata, aşırıya kaçmaktan korkarak aşırı temkinli, aşırı tereddütlü hareket etmektir.

Unutmayalım: Kitleler kendi geleceklerini ve çocuklarının geleceğini demokratik devrimde arıyorlar. Ve bu arayış, düne kadar CHP ile birlikte hareket etme çabası içinde olan sosyal reformistleri bile canlandırmış; bu CHP kuyrukçuları bile artık devrimden, iktidarın ele geçirilmesinden söz etmeye başlamışlar.

Geçici Devrim Hükümeti sorununu ve onun kısa, öz programını cüretle öne sürme zamanı!

Belki de henüz zaferin kazanılmasından uzağız. Ama sorun, zaferi kazanmayı göze alıp almama, bunun kararlılığını gösterip göstermeme sorunudur.

Zaferi Kazanacağız, Ama Nasıl?

K. Taylan Kızıldağ

Emekçi sınıflarda ve gençlikte devrimci bir enerjinin biriktiğine ve düzene karşı harekete geçme isteğinin, eğiliminin çok güçlü olduğuna tanık oluyoruz. Başlayan hareket kendiliğinden bir sosyal patlamadır ve verili nesnel koşulların, sınıflar savaşımının bir sonucudur.

Geçtiğimiz haftalarda Türkiye'nin İstanbul, Ankara, İzmir başta olmak üzere bir dizi kentinde başını gençliğin çektiği ve kısa sürede onlarca kente yayılarak halk ayaklanması düzeyine erişen bir sokak hareketi yaşandı. Milyonlarca insanın katıldığı, yaklaşık 10 gün süren eylemlerde ciddi bir kitlesellik ve birçok kentte sokak çatışmalarına dönüşen bu eylemler faşist devlette ve sermayede ciddi bir panik havası yarattı. Genel bahanesi İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun ilk önce gözaltına alınması ardından tutuklanması olsa da, sokağa çıkan gençlik ve emekçi yığınlar kapitalist toplumun yarattığı toplumsal sorunlardan ve çelişkilerden kaynaklı sokakları doldurdu.

"Hükümet İstifa" şiarının ön planda olduğu, politik özgürlük ve insanca yaşanacak bir ülke talebinin yaygın olduğu sokak eylemlerinde ve öğrenci boykotlarında **devrimci coşkunun ve değişim isteğinin ne kadar güçlü olduğu tüm**

dünya tarafından görüldü.

Genç kadınların birçok yerde harekete önderlik ettiği üniversite gençliği, üniversite boykotları ile geleceksizliğe, adaletsizliğe ve gerici eğitim sistemine karşı sokaklara aktı. Aynı şekilde sokaklara akan yüz binlerce emekçi insan sokaklara faşist baskılara karşı özgürlük isteğini haykırdı. Bu haliyle yaşadığımız ayaklanma Gezi ve 6-8 Ekim'den bu yana bu topraklarda yaşanan en kitlesel ve sert hareketlerden biridir.

Yaşadığımız bu başkaldırıya hakim ruh halinin Gezi'ye benzer olmakla birlikte özgün yanlar taşıdığını ifade etmeden geçemeyiz. Faşist devlet uzun yıllara dayanan iç savaş deneyimiyle, sokağa çıkış sebebi ne olursa olsun hareketin önünü almak için kitlelere en vahşi yöntemlerle saldırdı, devrimci öncülerini, eylemlerin başını çeken gençleri zindanlara tıktı. Diğer taraftan ise sokak hareketinin sistemi tehdit eder hale gelmesini engellemek

için sermaye partisi CHP'nin eliyle politik çevirme hareketine girişti ve kitlelerin taleplerini iktidarın yıkılmasından "İmamoğlu'nun serbest bırakılmasına" daraltmaya çalıştı. Bu haliyle karşımıza çıkan tablo **sokaklara akıp ayaklanma düzeyine varan milyonların enerjisine karşı devletin topyekün refleksi verdiği gerçekliğidir.**

Yaşadığımızın bir başkaldırı, bir halk ayaklanması olduğu şüphesiz; **hareket ileri gidemediği için şimdilik geri çekilmiş olsa da etkisi toplum genelinde sürmektedir.**

Ancak her toplumsal hareketin ardından gelişen duruma dair belli değerlendirmeler yapmak, belli çıkarımlarda bulunup geleceğe yönelik hazırlıkları buna göre yapmak gerekiyor.

1) Gezi Ayaklanmasından bu yana 12 yıl geçmesine ve faşist devlet terörünün kesintisiz bir şekilde sürmesine rağmen, emekçi sınıflarda ve gençlikte devrimci bir enerjinin biriktiğine ve düzene karşı harekete

geçme isteğinin, eğiliminin çok güçlü olduğuna tanık oluyoruz. Başlayan hareket kendiliğinden bir sosyal patlamadır ve verili nesnel koşulların, sınıflar savaşımının bir sonucudur.

2) İstanbul eylemlerin ilk başladığı ve polis barikatının ilk yıkıldığı yer olmasından ötürü, hareketin odak noktası oldu. CHP'nin sokağa çıkan yüz binleri kontrol edebilmek ve hareketin emekçi semtlere yayılmasını engellemek için, kitleleri bilinçli bir şekilde Saraçhane'ye sıkıştırmaya çalıştı. Bunu yaparak aynı zamanda İstanbul'da kitlenin hareket kabiliyetini zayıflatmayı denedi, **eylemlerin odak noktasını tek bir yere sıkıştırarak tüm kente yayılmasının önünü almaya çalıştı.** Ancak üniversite gençliği atak, girişken ve militan yapısıyla eylemleri **üniversitelerden kentin ana arterlerine, çeşitli meydan ve parklarına taşımaya başardı.**

3) CHP, Saraçhane üzerinden **Taksim'e yönelen sayısı on binleri bulan gençleri "provokatör" ilan ederken, gerçek sınıf karakterini ve devletin savunucusu olduğunu bir kez daha ortaya koymuş oldu.** Militan gençler, sayıları on binlerle ifade edilebilir, polis barikatlarını teker teker yıkarak Taksim'e yönelirken, kendi örgütlü gücüne güvenmesi gerektiğini ve doğru taktik politikalarla hareket edilmediğinde hareketin tavsayabileceğini kavramış oldu.

4) Sokağa çıkan, başını üniversite gençliğinin çektiği kitleler, çeşitli

ideolojilerden ve sosyal sınıflardan oluşan karma bir toplama sahip. Özlemleri, istekleri ve talepleri insanca yaşanacak bir ülke, geleceğe güvenle bakabilmek ve adaletsizliğin, faşist baskıların son bulmasıdır. Bu haliyle **ortaya çıkan hareketin temel hedefleri demokratik halk devriminin asgari programı ile örtüşmektedir.** Bundan dolayı yeni ayaklanmalarda emekçi yığınların ve gençliğin önüne devrimci iktidarın propagandasını ve asgari programını en net ve en yaygın bir şekilde ulaştırmanın araçlarını yaratmalıyız.

5) **Devrimci güçler sokakta gelişen harekete sınırlı güçleriyle katılıp şiar taşımaya ve orayı ileri götürmeye çalışırken hareket üzerinde yeterince politik ağırlık kuramamasından ve devrimci odakların dağınık hareket etmesinden ötürü sokak hareketine yeterince müdahale edemedi.** Sosyal reformist örgüt ve partilerin hepsi politik olarak hareketin gerisinden gelip, sermaye partisi olan CHP'nin şiarları ile aynı yerde buluşmuştur. Bu haliyle, bir kez daha sosyal reformizmin toplumsal ayaklanmalar patlak verdiğinde düzeni yıkmak şöyle dursun, o hareketi politik olarak aşağı çekmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır. **Gelecek ayaklanmalarda bu güçleri politik olarak bertaraf etmek ve onun politik etkisindeki tabanını devrime kazanmak bir devrimci güçlerin bir görevidir.**

6) Üniversite gençliğinin demokratik ve kitle örgütleri formunda örgütlenmeye açık

olduğu, birlikte karar almaya, tartışmaya ve ortak reflekslerle sokakta hareket etmeye ne kadar hazır olduğu gözle görülebilir. **Ortaya çıkan boykot komiteleri, forum tipi örgütlenmeler, ağ tipi örgütler 21.yüzyıl devrimlerinin karakteristik özelliklerinden biri olarak önemli bir deneyimdir** ve devrimci öğrenciler yaygın kitle bağlarını geliştirmek için buralarda aktif olarak yer almalıdır. Sokakları hızla fethedip barikatların üstüne yürüyen üniversite gençliği hiç şüphesiz, işçi sınıfının sokaktaki en büyük müttefiklerinden biri gençliktir ve sınıf hareketi ile bağları sıkılaştırılmalıdır.

7) Faşist devlet, Gezi Ayaklanmasından bu yana kendini polis gücü, askeri, teknik ve istihbari olarak daha da tahkim etmiştir. Sokak eylemleri başladığında bant daraltmasından sosyal medya yasaklarına, drone ile eylemcilerin tespit edilmesinden sokaktaki polis vahşetine kadar, tüm bu hazırlık karşı devrimin ayaklanmalara karşı kendini hazırladığını göstermektedir. Bundan ötürü başta Leninistler olmak üzere devrimci güçler, örgütsel güçlerini geliştirirken karşı devrimin bu hazırlıklarını boşa düşürecek, kitlelere önderlik edecek teknik, örgütsel ve politik hazırlığını tamamlamaya çalışmalıdır. Hızlı hareket edebilen küçük birimlerin ayaklanmacı kitlelerle kurulması, kitleye önderlik edecek ajitatör ve propagandistlerin yetiştirilmesi, ertelenemez görevlerimiz olarak önümüzde durmaktadır.

Sokak eylemleri başladığında bant daraltmasından sosyal medya yasaklarına, drone ile eylemcilerin tespit edilmesinden sokaktaki polis vahşetine kadar, tüm bu hazırlık karşı devrimin ayaklanmalara karşı kendini hazırladığını göstermektedir.

ADANA

Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz

Gezi'den sonra coğrafyamızda yaşanan en büyük ayaklanma, Adana'da da karşılık buldu. **Adana, çok uzun süredir toplumsal ve politik olarak hareketin çok yavaş ilerlediği, takvimsel günlerde yapılan basın açıklamalarıyla, mitinglerle sınırlandırıldığı bir noktadaydı.** Bu açıklama ve mitinglere ise çoğu zaman yalnızca siyasi kurum ve örgütler katılıyordu. Üniversitede ise neredeyse hiç hareketlilik yoktu. Ancak bu sessizlik, Adana halkının gerçek durumunu yansıtmıyordu. Toplumun bütün kesimlerinde olduğu gibi ekonomik, toplumsal, siyasi krizler Adana halkında da uzun zamandır biriken bir öfke yaratıyordu ve bu öfke Ekrem İmamoğlu'nun gözaltına alınmasıyla birlikte harekete geçti.

İlk gün (20 Aralık) Adana'da Turgut Özal Bulvarı Aksagaz Kavşağından Duygu Kafe'ye on binlerce insanın katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirildi. **Polis yol üzerine defalarca barikat kurmasına rağmen, kitle her seferinde barikatları aşarak ilerledi.** Bu yürüyüşün ertesi günü, ev baskınlarıyla birçok kişi gözaltına alındı.

İkinci gün CHP miting çağrısı yaparken, Adana Emek ve Demokrasi Platformu da bir yürüyüş çağrısı yaptı. Yürüyüş için İnönü Parkı'nda toplanan kitle ablukaya alındı, uzun görüşmeler sonrası Adana Emniyeti yürüyüşe slogan atılmaması şartıyla izin verdi, aksi takdirde müdahale edeceklerini söyledi, ancak buna rağmen **"Hükümet İstifa" sloganlarıyla yürüyüş yapıldı.**

Üçüncü gün ise CHP yine miting çağrısı yaparken, mitingi doğru bulmayan öğrenciler bunu protesto ederek yürüyüş yaptı, Adana emniyeti öğrencilere TOMA'dan sıkılan tazyikli su ve biber gazıyla saldırdı. Saldırdan sonra da polis şiddeti devam etti. Polisler, çevre dükkanlara girerek zorla vatandaşları çıkarttılar. Bu sırada **DÖB'lü bir**

öğrenci polis şiddetine maruz kaldı ve kişisel eşyalarına polis tarafından el kondu.

CHP'nin miting çağrılarını uymayıp yürüyüş yapmak isteyen, önü alınamayan kitlenin gazını almak için CHP, sonraki gün emniyetin izniyle bir yürüyüş ve ardından miting çağrısı yaptı. Yine kitlesel bir yürüyüş gerçekleşti. Ancak **mitingden ayrılan gençler, yürüyüşe sloganlarla devam etti ve ardından polis Adana'nın en merkezi konumlarından birinde trafik akarken, öğrencilere tazyikli su, plastik mermi ile saldırdı.** Birçok öğrenci darp edildi. Mücadele Birliği Gazetesi muhabiri de video çekerken bu saldırıdan payına düşeni aldı. DÖB'lü bir öğrenci de polis tarafından kitleden uzaklaştırılarak fiziksel şiddet uygulandı; etraftaki öğrencilerin tepkisi ile karşılaşan polis, genci bırakmak zorunda kaldı. Öğrenciler ara sokaklara dağıldı.

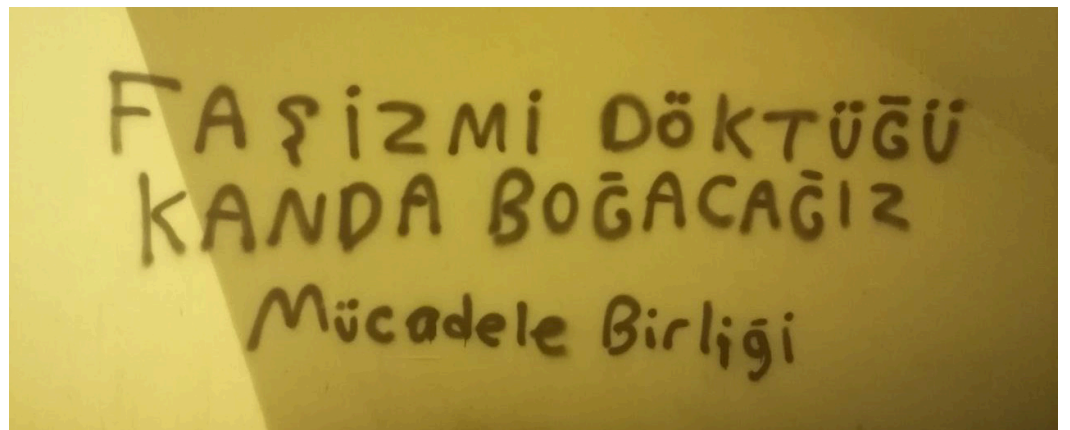
Diğer taraftan da **yıllardır tek bir açıklama dahi yapılamayan, faşistlerin ele geçirdiği Çukurova Üniversitesi'nde boykot ilan edildi.** Yüzlerce öğrencinin katıldığı boykotta yürüyüş yapmak isteyen öğrenciler, CHP Gençlik Kolları tarafından 'tutuklanırsınız' denilerek engellendi. Yürüyüş için ısrarcı olan devrimci öğrenci kitlesi ise fişlenmeye çalışıldı, emniyet ve güvenlik birimleri tarafından öğrenci kimliği soruşturması yapıldı.

Devam eden süreçte bağımsız öğrenciler yürüyüş çağrılarını yaparken, EMEP gibi reformist örgütler ve CHP, oturma eylemi çağrılarını yaptı. **Bir tarafta yüzlerce polis tarafından plastik mermi yiyen, darp edilen öğrenciler varken, aynı saatlerde CHP'nin oturma eyleminde müzik yapılıyordu.** CHP'nin düzenlediği eylemlere Zafer Partili faşistler de katılıyor ve eylemin içeriğini boşaltmaya, gündemi değiştirmeye çalışıyordu.

Adana halkı, öğrenciler iktidara olan öfkesini ve isyanını sokağa taşıırken, **iktidarın payandası CHP ve eylemi pasifize etmeye çalışan EMEP gibi örgütler, böylesine büyük bir hareketin büyümesini engelleyip, sönümlenmesinde büyük bir rol oynadılar.**

Bütün bunlara rağmen çok uzun süredir sokaklarda göremediğimiz Adana Halkı, üniversite öğrencileri, liseliler sokakları zapt etti. Devrimin, devrimci durumun ne kadar güçlü olduğunu ve kaynamakta olan öfkenin çok yakında çok daha ileri bir düzeyde patlayacağını bir kanıtıdır bu süreç. Faşizmin halka bu kadar doğrudan saldırdığı bir dönemde dayanışmanın, cesaretin ve yeni bir dünyaya olan umudun göstergesi...

Farklı şehirlerde, farklı sokaklarda aynı acılara karşı bir kere daha aynı cümlede buluştuk: **Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber, Ya Hiçbirimiz!**

İzmir Geleceği İçin Sokaktaydı

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun tutuklanması tüm ülkede olduğu gibi İzmir'de de geniş bir tepkiyle karşılandı. Eylemler boyunca sokağa çıkan on binlerce insan için bu tutuklama kararı yıllardır süregelen baskılara karşı isyanın adresi oldu. **Eylemlerin ikinci gününde İmamoğlu ile ilgili tek bir slogan atılmaz hale geldi.** Bu durum meselenin Ekrem İmamoğlu'nun tutuklanması değil yaşamın tüm alanlarına yönelik saldırılara karşı biriken öfkenin yansımasıydı.

Kentin birçok noktasında yapılan eylemlerde dikkat çeken tablo şuydu: **Gençlik, yalnızca tepkisel değil, bilinçli bir politik yönelimle sokaktaydı.** Sloganlar, dövizler ve yürüyüşlerdeki kararlılık, bu sürecin sadece bir protesto dalgası değil, bir tür örgütlü uyanış olduğuna işaret

ediyordu.

Üniversite öğrencilerinin öncülüğünde gerçekleştirilen eylemlerde, bu meselenin bir şahıs meselesi olmadığı vurgulanırken yıllardır yürütülen sistematik baskı, sindirme politikaları, akademik özgürlüğe yönelik saldırıların gençliğin geleceksizleşmesine yol açtığı sık sık vurgulanıyordu.

Gençliğin bu duruma verdiği yanıt "seçme-seçilme hakkına sahip çıkma" değil; **gasbedilen geleceklere, bastırılmaya çalışılan söz haklarına sahip çıkma çabasıydı.** Eylemlerin gerçekleştiği günlerde soğuk hava koşullarına rağmen insanlar saatlerce alanlardan ayrılmadı. TOMA'lı ve biber gazlı saldırılara, gözaltılara eylem kararlılığı sürdürüldü.

Eylemler boyunca sık sık Gezi Ayaklanmasına selam yollanması, eylemlerde taşınan "**Kurtuluş So-**

kakta Sandıkta Değil" pankartları ve dövizleri kitlenin yönelimini açıklar nitelikteydi.

Eylemler boyunca çok sayıda insan gözaltına alındı, tutuklandı. Bu tutuklamalar sadece mevcut eylemleri bastırma çabası değil, aynı zamanda sokağın taşıdığı potansiyelin önünü kesme isteğiydi ancak bunlara rağmen eylemler durulmadı.

Ortaya çıkan hareket, "birkaç günlük tepki"yi aşan bir nitelik taşımaya devam ediyor. Öğrenciler okul boykotlarını sürdürüyor. YÖK'ün üniversitelere göndermiş olduğu "Boycot çağrısı yapanlar hakkında adli ve idari işlem başlatılması" istemli yazı, başta gençlik olmak üzere ayaklanmanın devrime ulaşmasından duyulan korkuyu gözler önüne seriyor.

İşçi Sınıfı Ne Yapacak?

İnan Çelik

Hava gayet güzeldi. Ah o bulutlar yağmuru getirmese, o şimşekler çakmasaydı!

19 Mart sabahı hava bulutlu ve yağışlıydı, ama pek çoklarına göre hava sakindi. En azından şimşekler çakmaz, halk ayaklanmazdı. Orada burada birkaç basın açıklaması, mecliste bir iki görüşme... Her şey sermaye kesimi açısından kontrol edilebilir durumdaydı. Ancak aniden şimşekler çakmaya başladı. Bir gürültü, bir patırtı, ortalık karıştı.

Her gün cilalanıp parlatılan, büyük umutlar bağlanan sayın başkan, evi basılarak gözaltına alındı. Siyasal iktidar alışıldık fütursuzlukla başkanın çevresindekilerin de evlerini basıp gözaltıları arttırarak elini yükseltti. Devrimciler, aydınlar, ilericiler, Kürt yurtseverler için faşizmin saldırıları ne kadar alışıldıksa, burjuva kesimlerin henüz ayak uydurmadığı türdendi. Sabahın köründe haberi alan CHP yöneticileri "aman bir tatsızlık çıkmasın" diyerek, şaşkın sepelek Saraçhane civarında gürültülü laflarla kendi kuyruğu etrafında dönmeye başladılar. Bazıları, binlerce kişinin toplandığı Vatan emniyete yöneliyor, önünde biraz dolanıyor tekrar binlerce kişinin toplandığı Saraçhane'ye dönüyordu. Saraçhane önünde toplanan bir grup bir pankartın ucunu açıyor sonra topluyor, bir ayağını kaldırımdan yola koyuyor geri çekiyordu.

İBB, CHP tarafından bu kararsızlığa karşı, farklı bölgelerde, illerde ve özellikle üniversitelerde bir hareket başlamıştı. İstanbul, Ankara, İzmir başta olmak üzere kampüsler hareketleniyordu. CHP'nin başındaki Özel Saraçhane'ye gelmiş, fakat bir sokak çağrısı yapmıyor, "biz buradayız dileyen gelsin" mealinde laflar geveliyordu. Eylemin ayaklanmaya dönüşmesi, İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin polis barikatını yıkmasıyla gerçekleşti. Bu hamle ile başta İstanbul olmak üzere birçok il ayağa kalktı. Barikatın, korku duvarının yıkılmasının ardından inisiyatif, uzun bir süre eylemcilerin elinde kaldı.

Ayaklanmada açığa çıkan bir kaç

önemli noktayı söyle sıralayabiliriz; Hareket çoğu yerde, çoğu zaman CHP'nin inisiyatifinin dışına çıktı. Kitleler kendiliğinden inisiyatifleri ve iradeleriyle hareket ettiler. Taksim'e gitme konusundaki ayrışma, bilinçli bir ayrışmaydı ve genel bir kabul gördü. Taksim ısrarı tüm çabalara ve hedef göstermelere rağmen CHP tarafından bastırılmadı. Saraçhane'de kitle ikiye bölündü. Bir kesim İBB yönüne bakarken, diğer kesim bıkmadan usanmadan Taksim tarafını zorluyordu. Üniversite gençliği tüm eylemlerde örgütlü, militan ve ısrarcı olan kesimdi. Genel olarak dış müdahaleye kapalıydılar. Kendi içlerinde kurdukları, güvenlik önlemleri aldıkları meclislerin kararlarını hayata geçirdiler. En yoksul kesimler ayaklanmaya katılmadı ya da çok az katıldı. İşçi sınıfının özellikle genç kesimleri, baştan itibaren ayaklanmanın içinde yer aldılar ancak örgütlü bir sınıf olarak varlık gösteremediler. Hareket tam bir bulamaç gibi aktı. Steril bir kitle ve düzenli bölükler bekleyen kesimler hayal kırıklığına uğradı.

Eylemlerin temelini oluşturan ekonomik ve politik krizin derinliği işçi ve emekçileri dayanılmaz bir yoksulluğa yuvarlamıştı. Bu kadar büyük basınç, yaşamın dışına kovulma işçi sınıfının militan öfkelerini dışa vurmaya zorluyordu. Ancak işçi sınıfının kavganın sonunu görmeden ileri atılması, büyük bedeli göze alması demekti. Birer çalışma kampına dönüşmüş olan fabrikaların içinde yaşanan insani krizleri, pandemi sürecinde açıkça gördük. İşçiler aç kalma ile ölüm arasında seçim yapmak zorunda kalınca, ölümü seçmişlerdi. Fabrikada öğle yemeğinde verilen elmayı akşam çocuğuna götürmek için saklayan anne-babanın bu sisteme karşı yaşadığı hayal kırıklığını ve biriktirdiği öfkeyi tarif etmek mümkün değildir. İşçi sınıfının yaşadığı basınç sadece yoksullaşmayla dahi açıklanamaz. Emegün itibarsızlaştırılması, değersizleşmesi de öfke birikimine farklı düzeylerde katkı yapıyor.

Üniversitelilerin %40'ı hem okuyan hem de çalışan gençlerden oluşuyor. Bu ayağa kalkışta geleceksizlik veya geleceğe dair duyulan endişe belirleyici oldu. Üniversitelilerin militan tavrında üniversitelerin karakollara dönüşmüş olması, akademide yaşanan hayal kırıklıkları kadar, öğrencilerin ekonomik krizle birlikte artan işçileşme oranının getirdiği öfke de var. Sosyal medya hesabına "Yemekhane kartımda para kalmamış sadece bir liram var" yazarak intihar eden Sibel Ünlü arkadaşımız hala hafızalarımızda. Çalışan, üniversiteli genç bir arkadaşımız röportajında durumu özetliyor; "geleceğimden korkmuyorum, böyle yaşamaya devam etmekten korkuyorum." diyor.

İşçi sınıfının büyük çoğunluğunun, çalışan, işsiz ya da emeklilerin durumu da aynı.

Ayaklanma, bazı çevrelerin ifade ettiği gibi kitlelerin balık hafızalı ya da pasif olmadığını açıkça ortaya koydu. Emekçilerin ve onların çocukları olan devlet üniversitelerindeki gençlerin, nefes alan, düşünen, tartışan ve acı çekenlerin sınırlarının taşıtığını gördük.

Ayaklanma, daha önce olduğu gibi kitlelerin hareketinin, bizim hazırlık çalışmalarımızın önüne geçtiğini de gösterdi. Örgütlenme tempomuzu arttırmamız ve hareketi ileriye taşımamız bugün hayati önemde. Sınıf içinde derinleşme, onunla doğrudan bağ kurma ve politik olarak gelişimini sağlama çabamızı arttırmalıyız. Sınıf hareketinin daha ileri bir noktaya taşınması için kafa yoran, sınıf içinde çalışma yürüten farklı çevrelerle birlikte hareket etme çabamızı ve yeteneğimizi hiçbir darlığa düşmeden geliştirmek zorundayız. Başta mücadeleci sendikalar olmak üzere yeni, genç sendikal yapılarla ve işçi birlikleriyle birlikte çalışmalar yürütmek için çaba göstermeliyiz.

İçinden geçtiğimiz ve derinleşip büyüyerek yeniden geleceği görülen devrimci ayaklanmalar döneminde işçi ve öğrenci gençliğin yan yana gelişini sağlamak, ilk hedefimiz olmalıdır. Gençliğin burjuva ve reformist akımların etkisinden kurtarılması, işçilerle bağ kurması ile sağlanabilir. Aynı zamanda gençliğin enerjisi de işçi sınıfının saflarına taşınmalıdır.

İşçi sınıfının öncülük etmediği her ayaklanma yenilmeye mahkumdur. Bulduğumuz alanlarda dikkatimizi işçi sınıfına çevirmeliyiz. Tüm çalışmalar, öncü işçileri kazanma ve sınıf odağını yaratma hedefiyle yapılmalıdır. Şu anda süren irili ufaklı işçi eylemlerini ve üniversite gençliğinin eylemlerini 1 Mayıs'a taşımak ve tüm emek güçlerini Taksim hedefinde birleştirmek ayaklanmanın geleceği için hayati önemdedir. Eylemler süresince Taksim'den vazgeçmeyen iradenin 1 Mayıs'ta Taksim'e yönelen birleşik güce dönmesini sağlamalıyız.